

Aalmoezenpotje

Kent u dat, die gène als je een bedelaar tegenkomt? Soms biedt hij iets te koop aan, zoals oude ansichtkaarten of een straatkrant. Soms vraagt hij gewoon om geld. Ik verkeer meteen in een dilemma: *to give or not to give?* Vaak schat ik dat zo iemand best in staat is een eigen inkomen te verwerven. Je kunt je daarentegen afvragen waarom een mens zich zo vernedert, dat doe je ook weer niet zomaar.

Wat te doen? Als ik niets geef, zit het me niet lekker. Als ik wel iets geef, voelt dat beter. Misschien moet ik een aalmoezenpotje aanleggen, waar rondslingerende muntjes ingaan. Wie eerst komt, eerst maalt: potje leeg, geen donatie. Tot op heden is dat potje er niet.

Terug naar die gène. Voelt u die niet, dan behoort u tot de groep mensen die bedelaars gewoon niet zien staan. Ze geven niets en zitten daar helemaal niet mee. Of u behoort tot de groep mensen die *altijd* iets geven; goeierds die vinden dat iedereen recht heeft op inkomen. Ik zit er tussenin: ik voel het knagen en dat wéét de bedelaar. Hij ziet het aan mijn kop en verhoogt de druk.

De straatkrantventer die mij steeds in verlegenheid bracht, is weg. Hij stond jarenlang bij de Albert Heijn aan het Bevrijdingsplein. Hij groette steevast, net iets te enthousiast. Soms was het een jongen die stond te zingen en te dansen en te lachen. Die gaf ik wel iets, net als aan straatmuzikanten – die geven mij immers ook iets? Maar gewoonlijk gaf ik niets en was er iedere week weer die spanning... Daar ben ik nu vanaf. Maar de opluchting was van korte duur. Bij onze buurtsuper staat nu een Marokkaanse-jongen-met-verstandelijke-beperking iedereen vriendelijk te groeten – met straatkrant. Begint het gedoe weer. *To give or not to give?* Bedelaars zijn van alle tijden en blijven je pad kruisen. Dat aalmoezenpotje gaat er komen.